

DESOLACIÓ

A la nostra gent, que ho perd sempre tot

Res
no hem pogut
salvar de la vida
present i passada, de
tots els seus rius desbocats
i del fang on van nàixer els nostres.
Res, ni l'or ni la quincalla, ni les misses
a quatre veus ni les últimes voluntats. Res
no ha quedat dempeus d'aquell pont que dreçàrem
a soles entre la nit i el dia, res tampoc dels jocs de la
xicalla, del carrer amb quatre portes i dels espills on remirar-nos.
Haurem de malviure mil anys amb la pena en les costelles, amb el
llenguatge dels estranys. Haurem de ser sempre els mateixos, amb la
roba i els deutes dels altres. A mercé de tants diluvis, l'aigua sempre pel coll.

Francesc Pastor Verdú
Que torne la joia pura del Carrer, Vv.Aa.
Onada edicions

